

Kázání Bystřička, Růžďka 10.5.2026 **Matčin zápas o dítě...** (vstup 688)

Introit: *Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. (Žalm 71, 5-6)*

Píseň 564 (353)

Modlitba

Čtení: Genesis 18, 20-33

Píseň 315 (419)

Text kázání: Matouš 15, 21-28

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes slavíme **Den matek**. A tak možná by bylo lepší, kdyby tady dnes kázala nějaká žena matka. Já jako muž, i když otec, nedokážu dost dobře vyjádřit, jak silná a hluboká je mateřská láska. Matka nosí své dítě 9 měsíců pod svým srdcem, je s ním zcela sžita a propojená. A dítě vnímá její lásku a bezpečí. Bůh to hezky vymyslel.

Matčina láskyplná péče se pak projevuje ihned po narození. A je to matka, která je zvláště v těch prvních měsících dítěti tou nejbližší osobou. V její náruči dítě nachází bezpečí, cítí se milováno, matčin hlas dítě uklidňuje. A jak se říká, dítě je se svou matkou i po narození a prakticky po celý život jakoby spojeno neviditelnou pupeční šňůrou. Je to tak? Máma ví, co dítě prožívá, máma ví, jak potěšit, kdy pohladit a obejmout. A když je dítě nemocné, tak o něj pečuje o to více. V noci vstává, bolest i trápení se svými dětmi hluboce prožívá.

O tom jak silná je mateřská láska vypráví příběh kananejské ženy, jejíž dcera byla **zle posedlá**. V originálním překladu je napsáno, že byla doslova zle demonizována. Tzn., že byla pod mocí nějakého démona, byla jím trápena, ovládána, ve svém nitru prožívala silný tlak a neklid, možná jí ovládal nějaký strach. V jejím životě prostě bylo něco, co jí ničilo, paralyzovalo a s čím si její matka vůbec nevěděla rady. Ten příběh vlastně mluví i do dnešního světa.

Vždyť kolik rodičů si dnes, milí přátelé, neví rady se svými dětmi? A kolik rodičů je z toho zoufalých? Kolik dětí dnes má různé vážné nemoci? A kolik dětí má psychické poruchy? Kolik dětí dnes je spoutáno nějakým strachem, kolik se jich sebepoškozuje? Kolik dospívajících dětí má dnes sebevražedné myšlenky? Kolik dětí je dnes závislých na mobilu, na drogách? Dnes se samozřejmě o těchto věcech více mluví a lépe je rozpoznáváme, ale i tak statistiky rostou. Jistá data například uvádějí, že za posledních deset let je zde nárůst 35% adolescentů s diagnostikovanou psychickou poruchou nebo s poruchou chování. A WHO říká, že přibližně 1 ze 7 adolescentů ve věku 10-19 let má nějakou duševní poruchu. Další průzkumy pak ukazují, že např. téměř 60% dospívajících dívek někdy zažilo dlouhodobé pocity smutku nebo beznaděje. Dnešní děti často nenesou jen školní tašku. Nesou úzkosti, tlak, osamělost a někdy i hluboké psychické vyčerpání. Dá se s tím vůbec něco dělat? Dá se zastavit tento nárůst? Anebo jsme jako společnost a jako rodiče z těchto různých problémů bezradní a zoufalí?

Ten dnešní příběh nám, bratři a sestry, ukazuje cestu. Pán Ježíš ví o zoufalství každého rodiče. On totiž moc dobře věděl o zoufalství i té kananejské matky. To kvůli ní totiž **odešel až do okolí Týru a Sidónu**. Tedy do oblasti pohanské, do prostředí, které bylo pro Židy nepřátelské. On tam šel kvůli ní, neboť znal její trápení. Tato žena o Ježíši a jeho činech zřejmě už slyšela, ale možná jí ani nenapadlo, že by Ježíš přišel do její krajiny. Možná jí to mohlo připadat nemožné, nereálné. Ale stejně tak jak šel Ježíš tehdy k ní, do její blízkosti, tak přichází Pán Ježíš dnes i k nám. Do naší blízkosti. K tobě a ke mně. Věříš tomu? A možná i nám to může připadat nereálné, možná ti také může připadat nemožné, že zrovna k tobě Pán chce přijít. Že zrovna o tebe má zájem. Že zrovna tebe chce zbavit tvého trápení. Ale je to tak.

Jak můžeme dále vypozařovat z toho příběhu, tak ono nestačí jenom, že Ježíš někam přichází. Nestačí ani dnes jenom říci, Ježíš je tady, mezi námi. Že sem přišel. A nestačilo to ani tehdy. Ta žena nějakým způsobem zjistila, že Ježíš přišel do jejího kraje. Zřejmě předtím o Něm už slyšela. Slyšela o Jeho mocných činech, o uzdraveních, o osvobozeních posedlých. A to u ní probouzelo víru, že i její dcera by mohla být osvobozena a uzdravena. A tak nezůstává s touto svou vírou schovaná a pasivní. Ale právě naopak! Ona pospíchá, aby se s Ježíšem setkala. Četli jsme, že **když tam Ježíš přišel, tak jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“** A v tom je, bratři a sestry, velké poučení. Pán Ježíš se přiblížil k té ženě, pak ale musela učinit krok ona. A ne jen jít k Němu blíž. Důležité je totiž k Němu i volat! Nebát se

řít svůj problém. K Ježíši můžeš přijít s čímkoliv a **cokoliv se ti zdá nemožné, u Něho možné je!**

Milí přátelé, Pán Ježíš přichází i do našeho života a čeká na naše zavolání. Čeká, až Mu předložíme, co nás tíží. Tímto příběhem nás chce vyzvat, abychom nebyli příliš skromní ve svých žádostech. Ano, na jednu stranu **máme být vděční** za to, co máme, jak se o nás Pán stará, ale **Jemu se líbí činit nám mnohem víc, než si dovedeme představit**. Jen je třeba o to prosit a věřit tomu. Ta kananejská žena nám ukazuje příklad. Ačkoliv se mohla cítit nehodná, tak na Ježíše volá. A možná až tak nějak neurvale. Ona k Ježíši nepřichází tajně s tichou prosbou, aby druzí nevěděli. Ani nečeká v nějaké frontě, nebo v nějakém pořadníku. Její zoufalství bylo tak veliké, že boří nastavené kulturní a náboženské bariéry. Ona pohanka oslovuje Žida veřejně! Protože teď je tady její jediná šance. Teď nebo nikdy! Za každou cenu! Jako pravá matka bojuje nyní za své dítě jako lvice, nehledí napravo, ani nalevo. Je jí jedno, co si kdo řekne. Jestli jí někdo pomluví, nebo jí pohrdne. Teď je tady šance pro její dceru, za kterou bojuje. Myslím, bratři a sestry, že přesně takovou víru TADY A TEĎ potřebujeme mít.

Ovšem její víra je ještě mnohem silnější a pevnější. Na její volání **Ježíš neodpoví ani jedno slovo**. Ježíš mlčí. Asi každý z nás by mohl vyprávět, jak k jeho modlitbám Bůh mnohdy mlčí. Je to tak? A když pak voláme třeba i delší dobu a nic se neděje, jaká je naše reakce? Vzdáme to? Přestaneme se modlit? Přestaneme mít víru? Podívejme se ale na tuto kananejskou matku. Nejen, že Ježíš nejprve mlčel, ale ona musela ještě vyslechnout, když učedníci říkali Ježíši: „**Zbav se jí, vždyť za námi křičí!**“ Učedníci zde vlastně hrají roli představitelů církve. Kolika lidem v historii církev zavřela Boží království? A kolikrát nás samé někdo zrazoval od naší víry? A kolika lidem jsme zavřeli dveře Božího království my sami? Naštěstí máme v Bibli jednu dobrou radu: **Boha je třeba poslouchat, ne lidi!** Nedoufejme tak v žádného člověka, nedoufejme ani v církev, my máme doufat v Boha a k Němu přicházet.

A přesně to udělala ta žena! A to navzdory tomu, že ji Ježíš řekl: „**Jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu izraelského.**“ Nenechala se odradit ani Ježíšem. Ale ona přistoupila, klaněla se Mu a řekla: „**Pane, pomoz mi!**“ Nejprve ta žena na Ježíše zdálky volá, **Pane, smiluj se**, pak jde k Němu blíž, klaní se a žádá o pomoc. On jí odpověděl: „**Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.**“ Ovšem ani po této Ježíšově odpovědi se žena nenechá odradit. Ba naopak. Věta, kterou řekne, svědčí o hluboké pokoře a silné víře. „**Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.**“ Taková věta se Pánu Ježíši velmi líbí. Ta žena sama sebe nazve psem. Tedy pronárodem. Je si vědoma, že není hodna. Že není z lidu Hospodinova. Ale zároveň říká, že i malý drobek pro psa jí může pomoci. Tím vlastně vyznává víru v obrovskou a neskonalou moc, která je s Ježíšem. I malý drobek přece stačí, aby má dcera byla zachráněna. A tak se i stalo. Pán Ježíš jí řekne: „**Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.**“ Nehodnost, hluboká pokora, silná víra, modlitba. To vše pohnulo Ježíšovým srdcem k jednání. Dcera této matky byla uzdravena.

Bratři a sestry, není vždy všechno podle našich představ, není vyslyšena každá naše modlitba, je důležité se ale nenechat odradit a vytrvat. Třeba jako **Abraham, který přemlouval Hospodina, aby nezničil Sodomu**. A ptal se, jestli by to město zničil, kdyby tam bylo **padesát, čtyřicet, třicet a nakonec deset spravedlivých**. A odpověď bylo, že ani pro deset spravedlivých by to město nezničil. Abrahamovi šlo o Lota a Bůh mu to viděl v srdci. Těch deset spravedlivých se tam nenašlo, Sodoma byla zničena, ale jak víme, Bůh Lota a jeho děti zachránil. Není vždy vše podle našich představ, ale Pán má pro nás řešení a východisko.

A tak s podobnou pokorou a hlubokou vírou jako Abraham a jako ta kananejská žena předstupujeme k našemu Pánu a předkládáme Mu své prosby. Předkládáme Mu také své děti, aby se Pánu Ježíši neztratili, ale naopak aby Jím byli nalezeni. Pamatujme na to, že jen drobek Jeho moci stačí na to, aby s námi Pán učinil víc, než jsme schopni si představit. Kéž máme takovou pokoru a víru, aby i nám Pán řekl: „**Tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.**“ Amen modlitba píseň 714 (176)

Slovo posláni: Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Filipským 4,6)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen. Píseň 709 (559)